II. évfolyam. Jánosháza, 1908. március hó 15. 11. szám.

Jánosháza és Vidéke

Társadalmi és helyiérdekü hetilap.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre . . . . . 8 korona
Félévre . . . . . 4 korona
Negyedévre . . . . . 2 korona
Egyes szám ára 20 fillér.
Nyilt-tér sora 40 fillér.
Hirdetések nagyság szerint.

Felelős szerkesztő és kiadó:
Dr. MARTON ADOLF.
Segédszerkesztő:
NOVÁK PÁL

A lap szellemi részét illető közlemények és előfizetések a szerkesztőséghez intézendők.
MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP
Egyes szám RAUCH LAJOS kalapos-üzletében 20 fillérért kapható.

M. N. MUZEUM KÖNYVTÁRA

1848—1908.

Elmúlt a tél, eltűnt a hó s a dermesztő szelek helyett langy fuvalom lengedez hegyen, völgyön és sikon. A napsugár is gyakrabban tör át a felhő kárpiton s enyhe csókjaira a sárgult avar és a zöldelő fű között fel-fel üti fejecskéjét itt is, ott is egy-egy ibolya, jelezve a természet ébredését.

— Régen, — ezelőtt 60 évvel, — nemcsak a természet ébredését, hanem a szabadság hajnalhasadását is jelezték a márciusi ibolyák.

— Egy ködös, borongós tavasznapon, — amikor néhány ibolyaszál, amelyet gyengéd női kezek tűztek a dobogó férfi keblekre a nemzeti szinü kokárda mellé, édes illatával szinte kábitotta a „*pesti ifjak*" seregét, — valami mennyei igézet borult varázslón a szivekre. A forró lelkekből felcsapott az érzés és három, tespedésben töltött évszázad fojtott keserve nyomán kedv és öröm támadt. „Erőszak nem dult, bíbor vér nem ömlött. Tüz nem rombolt békés hazfiodelet. Nem lángolt más csak a mámor pirja, mint hajnalfény az ébredők felett". És mégis megnyillott a sulyos börtön ajtó, lehullott csörögve a nehéz rabbilincs, szabadság lett a rab, a gondolat, az eszme, egy-gyé, testvérré lett minden magyar. Az ur a szolgának testvérjobbot nyujtott, a „*Szabadság, Egyenlőség, Testvériség*" eszméje bejárt alacsony kunyhót, büszke palotát s mint egy ember esküdött a nemzet, mikor a lánglelkü költő elharsogta: „*Rabok tovább nem lesszünk*".

Örömmámorban uszott az egész ország, a Duna-Tisza táján Kárpátoktól le az Adriáig csengett-bongott a dal, csapongott szilajon a jókedv, az öröm s mintha csak a régi költők álma vált volna valóra, egy jobb kor hajnala kezdett derengeni.

Csak derengett. Igen, csak derengett, mert a szabadság napja nem süthetett ki. Még fel sem virradt egészen, már az átkos bécsi kamarilla — az az emberbőrbe bujt ördögcsoport — megirigyelte a csendes boldogságot és rá uszitotta a magyarra, a tótot, ruthént, oláhot, szerbet, horvátot, szlovént és végül rátámadt maga is. Csakhamar lángban állt az ország minden tája, s mikor legnagyobb volt a veszély, akkor „*Kossuth Lajos azt izente*". Az öszülő aggok, a család-apák, a gyenge ifjuk mind-mind csatasorba álltak és állva nyár hevét, türve tél fagyát félistenekként harcoltak. Vagy nem is harcoltak, hanem csodákat műveltek. A Branyiszkói hegyorom, Piski hidja, Nagy-Szeben, Szolnok, Isaszeg, Nagy-Sarló, Vác, Buda, mind-mind a *honvédek* dicsőségéről regél. A harci lobogó győzelemről-győzelemre szállt s a hősök serege a sok diadalba fáradt ki.

Mikor a gonosz osztrák látta, hogy egyedül nem bir a magyarral, akkor segitségül hivta a másik zsarnokot, az oroszt. Ekkor vállt fenségessé a küzdelem. Akik eddig játszva kergették meg a zsoldosokat, most tizszer, huszszorannyi ellennel állottak szembe s oroszlánként harcolva ekkor aratták a

TÁRCA.

Az öreg pecsovics.

Irta: Zalái Márton.

(Folytatás.)

Fogalmam sincs róla, hogy mit beszéltem, annyira megzavart az ingerkedő nevetés, kacagás, mely minden banális mondás után felharsogott. Nem tudtam megérteni, mi nevetni való van azon, hogy én hódoló tiszteletet fejezzek ki egy igazi hazafias karakternek, ki fegyverrel védelmezte a nemzet örök javait.

Mark Twaintől lefelé minden humorista megirigyelheti azt a zajos derüt, amit én komoly, ünnepies hangu beszédemmel arattam a Wolff Miklós vacsoráján. Még a felszolgáló inasok is a szalvétát lobogtatva dőltek egymásnak a nagy kacagástól . . . A legsikeresebb cabaret-esték pezsgő vidámsága töltötte be a termet . . . Nem tudtam egy utszéli frázist kiejteni, hogy ne hallottam volna ily közbekiáltásokat:

Nagyszerü! Isteni! Pokoli!

És nevettek szünetlenül, szakadatlanul, szakadásig. Mikor elvége tem, a házigazda megölelt. Halkan sugta a fülembe:

— Kissé erős volt, de remek . . . műremek . . .

És fölfelhőmlett kacagni . . . Konsternáltan néztem körül . . . Körülbelül az a fájó érzésem volt, mint mikor a tragikus szinészt kinevetik . . . Amelleft alig volt ember, ki ne jött volna hozzám gratulálni . . . Végre is okosabbnak véltem elhitetni magammal, hogy voltaképpen nem is kudarcom, hanem sikerem volt . . . És a siker a pokolban is siker . . .

Ezt a jobb hangulatot asztalbontás után kinos incídens kavarta fel . . . A zongorateremben Hudek leánya lépett hozzám kipirult arccal és haragos tekintettel.

— Nem volt szép öntől, — mondotta mélyen felindulva — hogy gunyt üzött édesapámból . . . Már öreg ember . . .

— De kisasszony . . .

Hudek kisasszony hátat fordított. Éjfél után alig vártam az alkalmat, hogy a szállóban négyszemközt beszélhessek Pármayval.

— Mond csak, kérdeztem, mi az ördögöt kacagtatok annyit a vacsoránál?

Pármay a hasát fogta.

— Szerencsétlen! Hát nem tudod?

— Mit nem tudok?

— Te Hudeket köszöntötted fel, mint a nagy idők tanuját.

— Hát aztán?

— Édes barátom, hát tudod, hogy kicsoda Hudek?

— Derék hazafi.

— Az ám, a legnagyobb pecsovics . . . Mint cseh beamter került Magyarországra, negyven évig adótárnok volt . . . dühös, elszalult mameluk . . . Tavaly nyugdijazták . . . Minthogy semmi kitüntetést nem kapott, vad kuruc lett.

— Ugy?

— Ugy ám . . . Mindenki azt hitte, hogy ismered s szándékban gunyt szatirát, elmésséget érzett . . . Érted?

legszebb diadalokat. Egész Európa bámult és istenitette a hősöket, de a fáradt sereg végre megtört a túlnyomó ellenség előtt és a babérkoszorus, a megtépett harci zászlót végre elejtette

Világosnál elbukott a nemzet, meghalt a magyar szabadság. És azután . . . elsötétült minden. Vak éj borult a Duna-Tisza tájra s az éjben nem hallatszott más mint az ácsok tompa szekerce csapása . . . rabláncok csörgése . . . börtönzárak csikorgása . . . elfojtott sohajok . . . bujdosók éneke . . .

Hatvanszor virultak azóta a fák, hatvanszor hullatták le azóta lombjukat s most, annyi idők után tán boldog a magyar? Nem! Van most is seb, mely fájó tüzzel ég. Most is van gyülölség, pártviszály. Pedig ép nekünk kell legjobban szeretnünk egymást, a mi karjainknak kell legforróbban összeölelkezni, mert annyi ellensége mint a magyarnak, nincs senkinek sem, mert olyan árva, olyan szegény nemzet, mint a magyar, nincs több.

Azért véreim, magyarok! Szeressétek egymást, szeressétek a hazát. Ma a szabadság ünnepén jusson eszetekbe a költő szava:

„Széttöredezve és egymást gyülölve
Mindnyájan gyöngébbek vagyunk.
Szivünk egy cél felé dobogjon,
Egy célra gondoljon agyunk.

Ha millió meg millió kar
Fonódik egybe szép hazánk körül
Sötét a pokol minden ördöge.
Megállunk rendületlenül"

Március 15-én.

Oh dicső nap, melynek emlékére
Ünnepet szentelünk évről, évre,
Megint itt vagy, eljövél.
. . . Sugaras mult, boritsd rám a fátylad,
A jelenből óh, hogy mit se lássak,
Mig a dalom szárnyra kél.

Ne lásssam itt ez áldatlan hajszát,
Kislelkü nép sárban folyó harcát
Örök önérdek után,
Mig koszorut fonok a nagyoknak,
Kik szent eszmék tüzében lobogtak,
Márciusnak idusán!

Gyenge bár — csak tiszta hangon szálljon
Sugárból szőtt sugártiszta szárnyon
Szinük elé énekem,
S ne zavarja szép álmuk', sejtésük':
Hogy kalászba borul a vetésük
E vérázott téreken . . .

Álmodjátok dicsők, csak az álmot:
Hogy leveté már a szolga-jármot
A magyar — a boldog, szabad!
Nincs szakadás, viszály önkeblében,
Egybeforrva e hon szerelmében
Szép jövő felé halad!

Álmodjátok: hogy ez ünnep-nappal
Képetek egy szivvel s egy ajakkal
Áldó imát zengedez
Sirotoknál, emlékezvén rátok . . .
Álmodjátok ezt fenn s ne tudjátok,
Hogy itt is — csak álom ez . . .

Lampérth Géza.

Dicsőséges március.

Ma, amikor hatvanadik évfordulóját ünnepeljük a bilincstörő nagy márciusnak, itt-ott akad még egy fehér haju aggastyán, aki saját szemeivel látta, saját füleivel hallotta ama nap mámoros örömujjongását, az ifjuság egetvivó lelkesedését, amint Petőfi Sándorral az élén ellentmondást nem tűrő nemes hévvel kihirsogta a sajtószabadságot. Ma-holnap kihal ez a nemzedék és a dicsőséges nap eseményei csak az apák hagyományaként száll át az ifjabb nemzedékre s abban a pillanatban, amikor az utolsó szemtanú szemei megüvegesednek, a 48-as március idusának gyönyörü jelenetei nagyapó mesemondó ajkairól átvonulnak a történelem lapjaira. Vajjon, abban a történelmi pillanatban, amikor az utolsó szabadsághős sirjába tér és az előszó a maga közvetlenségének varázsával irott betüvé csendesül, vajjon abban a pillanatban meg gyengülne-e bennünk a dicső nap iránt érzett hevület, amikor évről-évre visszatér a kalendáriumba? Vajjon kevésbé fogjuk-e érezni a tavasz első fuvallatában a szabadság utáni vágyát s el fognak-e mosódni lelkünkben azok az alakok, azok a daliás fiatalok, akik akkor, ama nagy napon néhány óra alatt századokra kiható diadalt arattak a zsarnoki önkényen?

Nem!

A sirgödör magába zárhat mindent, ami porlandó, tetemek porrá válhatnak, férgek csontokat megőrölhetnek, de az eszme él! Azon nem fog idők mulása, nemzedékek pusztulása, viharok száguldása, napsütés mosolya. Sirhantok bedőlhetnek, süppedő temetőkön új porrétegek támadhatnak, ölnyi magasak, az eszmét nem öli meg semmi. Mert az eszme a szivekben él.

Szivedben él az eszme, a szabadság eszméje. A csecsemő az anyatejjel szivja magába és szivni fogja mindaddig, amig csak magyar anya lesz, aki kisdedét emlőin táplálja és valami bus, borongó altató dalt dudol hozzá. Ez a dal ott fog zsongani a férfivá fejlődött gyermek-fiuban is és tettre fogja serkenteni őt, valahányszor veszély fenyegeti a hazát. Ez a dal ott fog zsongani az anyává fejlett leányka fülében is és ő tovább fogja dudolni a maga gyermekeinek.

És ezért mi március dicsőséges napját sohasem fogjuk elfelejteni. Szemtanuk kihalása, nemzedékek váltakozása után sem, soha, soha, az idők végtelenségéig!

Másnap korán reggel visszaindultam a fővárosba. Az első ember, akivel a hajón találkostam, Hudek Alajos volt. Alig mertem köszönteni . . . De ő sietett hozzám s erősen megszoritotta a kezemet.

— Nagyon örvendek, — mondotta — hogy együtt utazunk. Igazán nagyon örvendek.

— Kérem, részemről a szerencse.

— Szépen maga mellé ültetett és mire a hajó elindult, már nyakig benne volt a negyvennyolcban. Élénken gesztikulálva magyarázta, hogy olyan küzdő nemzetnek, mint a magyarnak, soha sem szabad kapitulálni, fegyvert letenni,

— Azt a puskát, — orditotta — mit Világosnál leraktunk, máig sem kaptuk vissza. Hiszen ha meg volna a puska . . . Tetszik érteni?

— Hogyne.

Hudek folytatta. Merészen, elszántan kuruckodott. Programmja egyre fantasztikusabb méreteket mutatott. Nagyon jó médiumnak tartott . . . Az erőltetett hazafiság, miután forrását leleplezték, untatni, bosszantani kezdett . . . A vén pecsovics nem vette észre . . . Nekiszilajodott. Az utolsó állomás előtt igy kezdte:

— Nézetem szerint a legközelebbi forradalom első feladata az lesz . . .

Nem engedtem tovább beszélni. Felugrottam.

— Sajnál m, mondottam, ezt nem hallgathatom meg.

— Miért?

— Ez idő szerint távol kell tartanom magamat minden forradalmi gondolattól.

— Mi okból?

Bizalmasan feléje hajoltam s titkolózva mondtam:

—Megvallom, kitüntetés előtt állok . . . Tetszik tudni . . .

Hudek ur nagy szemet meresztett. A forradalmárból egyszerre sima beamter lett. Nyájasan, édeskésen mosolygott.

— Kitüntetés . . . ah, ah, és milyen rendjelről van szó?

— A Lipót rendről, -- válaszoltam.

Mélyen, szomoruan meghajtotta magát.

— A Lipót-rend . . . szép, nagyon szép . . . gratulálok, azaz . . . mindenesetre . . .

És a nagy pecsovics szeme zavartan, megilletődve, irigyen bámulta gomblyukamat . . .

Heti krónika.

Áthelyezés. Kristóffy István vámoscsaládi káplánt a megyés püspök Jánosházára helyezte. A sulyos betegségéből felgyógyult Poller József jánosházai káplán orvosa tanácsára 6 hónapra délvidékre utazik üdülés céljából.

A Dukai-utca csatornázása. Állami főmérnök az elmult héten Jánosházán időzött és a Dukai utcában felméréseket eszközölt. Örvendünk, hogy immár hivatalos helyen is gondolnak e dologra és kivánatos volna, ha ezen utca csatornázása már megtörtént dologgá válna.

Nyugdíjazás. Pethő János jánosházai [illegible] biztos sok évi hűséges munkálkodás [illegible] béban nyugalomba vonult. Kivánjuk néki, amint a közmondás is mondja hogy a munka után jól essék a nyugalom. A megürült utbiztosi állásra legközelebb kiirják a pályázatot.

Templomrablás. Van-e nagyobb bün, mint az éhezőknek a szájából kivenni a betevő falatot; mint a szomjazók előtt földre locsolnatani az utolsó csepp üditő italt is; mint a didergő ruhátlanokról letépni azt a pár rongyot is, amely még aszott testüket leöl; mint a hajléktalanokat kiüzni a viharba, [illegible] eddig magukat? Van. Amikor valaki a szegények filléreit a templomperselyéből ellopja, az nagyobb bünt követ el, annak bune fel az égbe kiált. Horváth József kissomlyói lakost is megszállta az ördög — mert ha nem szállta volna meg, akkor nem rabolta volna ki faluja templomának Szent Antal perselyét ötször egymásután. Ilyen dolgot csak az követhet el, akinek a lelkében bennt van az ördög egész teljességében, minden gonoszságával. Csak az rabolhatja el az özvegyek, az árvák, a szegények számára összegyüjtögetett s a nyomoruságok enyhitésére szánt filléreket. E földön leszámol vele az illetékes biróság, de majd, ha ismét porrá vállik átkos teste, akkor majd leszámol vele — egy igaz biró.

Helyreigazitás. Stankovits József, mint a Somsiebek házi káplánja tudatja velünk, hogy ő egyelőre megmarad Sárdon, Nyárádra nem is pályázik.

Esküvő. Heimler Izidor esküvője Jánosházáról, Rosinger Linával márc. 10 én volt Rábakovácsin. Legyen boldogságuk tartós.

Felvilágositásul szolgáljon a szegényeknek, hogy a jánosházai körorvos fizetést kap amiért a szegényeket kezeli. Ezt ő nem teszi ingyen, vagy kegyelemből, hanem busás fizetésért.

Megtörténi. Egy magánzó, aki mellesleg mondva hülye, feltünési viszketegségben szenvedett. Ismerős körben másról sem beszélt, mint az ő magasrangu ügyfeleiről s bárhol ha jour van, a feleségével hivatalos.

— Hát N. N. földesurral is jó viszonyban van? — kérdi valaki,

— Épen holnapra jelentettük be látogatásunkat.

Eljött a várva-várt nap. Az asszony felvette legszebb ruháját, az ember redingot kabátját. Kocsiba ülnek.

— Ide megyünk, — adta ki a parancsot a hülye ur.

Megérkeznek. Az asszony igazit még egyet a frou-frouján.

— No most küld be fiam a névjegyed.

A szobaleány átadja a ház urnőjének, kinek időközben tudomására adták, hogy a hülyéné hadilábon áll a tiszta erkölcsccsel, kiüzente a vendégeknek, hogy nincs itthon. Néhány perc mulva az urnő előttük ment keresztül a salonon. Tableau.

A Jánosházai fogy. szövetkezet márc. 22-én délután 3 órakor tartja az évi közgyülését, melyre az érdekeltek meghivatnak.

A Polgári Kör márc. 6-án tartott választmányi gyülésén elhatározta, hogy ez évben is megünnepli március 15-ikét. Lesz ének, szavalat és felolvasás.

Egy tojás miatt. Egy földi alatt laktak tövis koronán fészek. Dalmándon (Zala megye) Sebestyén Józsefné és Farkas Mihályné. Mig Sebestyénné türelmes, békeszerető volt, addig Farkasné szerette a lármát, a perlekedést. Napirenden volt azon háznál a civakodás, hol ezért, hol amazért. Farkasné a konyhában a ludja alá tojasokat rakott, hogy minél előbb legyenek kis libái. Kedden reggel a tojások közt egyet megjelölve talált. Gondolta magában, ezt nem tehette más oda, mint a Sebestyénné. Kerülőre vonja azonnal, hogy merészel az ő ludjához nyulni. A szegény Sebestyénné ámul-bámul, mint aki [illegible] Farkasné nyelve kezd pergni, szidja, átkozza. Sebestyénné a szomszédjától hallotta, ha valaki perlekedik akkor jó egy ciltányérat ütögetni, mig el nem hallgat és ezt követve, bemegy a szobájába, ott még erősebben ütögeti. Farkasnét ez még jobban dühbe hozta, berohan hozzá egy darab fával és ugy összeverte Sebestyénné fejét, hogy orvosnak kellett constatálni a folytonossághiányt. Az ügy a biróság elé került magánlak- és sulyos testi sértés vétsége miatt.

Lószemle. Folyó hó 19-én lesz Jánosházán a honvédlovak bemutató szemléje. A m. kir. 7. honvéthuszár ezred által kiküldött bizottság a Korona-szállodában fog lakni.

Az országos vásár Folyó hó 19-ikén lesz ez évben az első országos vásár, amely — ha az idő kedvez — nagyon jól fog sikerülni.

CSARNOK

Strófák.

Madonnám! szivem szerelmes álma, halld, poetád nótafáján zeng rólunk egy nóta, melyet ugy daloltam egy holdsugáros tavaszi estén, rólad álmodozva . . .

Ősz volt. A berpaloták mentén álló fehér-fürtös akáclombok már az elmulást hirdették, mikor novellám hőse meglátta azt a babaarcu bájos leányt, akinek képét már gyermekkora óta szivében hordozta. Ez volt a kezdet, a prológ. Most jön a nóta, az igaz nóta, a régi nóta, mely mindig uj marad, mig szép leány lesz a földön és szerelem . . .

Lélekfagyasztó hideg idő volt már, amikor az az ábrándoslelkü, lantpengető fiu először beszélt az ő fehér arcu Madonnájával.

Dermesztő fagyos novemberi nap volt de a fiu szivében mégis egy rózsafakasztó kikelet napvilága égett, mert ő csak az imádott leány bűvös szemeinek lángsugarát érezte csak, hollófekete szöghaját látta s nem látott semmit a hideg szürke világból, melyre fehérlátvolt borított a mindent elfedő hó.

A folytatás nagyon szomoru. Elmondom neked, rozmaringvirágom, bár te jól ismered, e dalt, mert hiszen te vagy az a gyönyörü babaarcu leány, én meg az a szegény lantpengető fiu, akinek te magaddal vitted minden boldogságát, mikor elhagytál azon a szomoru téli napon.

*

Vérző szivvel sirom vissza azt az édes bus időt, boldog ifjuságom elhalt szép szerelmét s visszaálmodom még egyszer csengőbongó rimekbe szőtt borus szerelmemet, az éjhaju leányt, aki nem lett az enyém!

*

Hol vol, hol nem volt, volt egy hűtlen lány;
Szivtelen, megcsalt, sirjak is talán? . . .
Hol volt, holnem volt, megcsalt — nines tovább
S könnyezve mentem egy házzal odább . . .
Mert amint nótám elején mondottam:
Én vagyok ez a lantverő diák,
Rólam szólnak e bus melódiák.
S az éjhaju lány, szerelmes napom,
Ki lehanyatlott nékem egy napon.

S ezzel regényünk véget ért s véget [illegible] szép [illegible] tinyelő nóta is az én éjhain volt Madonnán bűvös szemeiről, csókos ajakáról, de hogy miért, azt nem tudtam én se, ő se.

Mindennek ő, csak ő volt az oka,
Nem e bus dal még busabb dalnoka;
Én őt szerettem, ő mást szeretett,
Ilyen baj is csak engem érhetett.

Ez az én történetem, mely fájdalom igaz történet, valóság. — Most jön az ábrándoslelkü . . .

*

Éj van. Merengve nézem az aranyfüzektől ékes mennyboltozatot és hallgatom egy intenne dalát — szivemét. Oh mert az éj elhozza őt nekem a szerelem szárnyain s akkor az enyém, egyedül az enyém az a mosolygó arcu, fehér rózsaszál. Jer hát édes álom, borulj rám csendesen s vigyél magaddal fényes országodba, hadd éljem át jövendő életem drága szép Madonnám ölelő karjában.

Itt a kikelet! A természet felébredt téli álmából. Ünnepi harangszó csendül a légben, mig a zsolozsmák hangjai szent misére hivják Jézus urunk feltámadását ünneplő ájtatos hivőket. — Halleluja! — zuzja keresztül a hivők serege az orgona zugását. Feltámadt a Názáreti! Feltámadt Madonnám szerelme is, aki ölelő karjába zárva szerelmesének bánatos fejét, lecsókolja a szomoru mult minden szenvedését. Boldog örömmel öleli magához a szegény lantverő az ő meg tért Madonnáját, mig lágyan a fülébe sugja: — Jer édes, hagyjuk itt ezt a szürke világot, én elvezetlek egy szebb és boldogabb hazába, ahol nincs bün, nincs bánat, ahol nem rosszak az emberek. Jer királynőm! . . .

Nézd, hideg a hir világa, nem nyil ott a sziv virága; hagyd hát bohó álmod', s én rózsákkal hintem végig az életed utját és tenyeremen hordlak, mig csillag lesz az égen, szerelem a földön; jösz-e hát? . . . Hir helyébe nótát, tövis helyett rózsát adok neked, édes; jösz-e hát? Hagyd hát dőre álomképed, meglásd, szebb az élet. Mert hazug a hir világa, nem nyil ott a sziv virága; hideg ott az élet, mást adok hát néked; hir helyébe nótát, tövis helyett rózsát . . . nótát . . . fehér rózsát . . . fehér őszi rózsát . . . Beh kár, hogy ez csak délibáb . . . csalfa álmok . . . nóták . . .

H. S.

Azt beszélik . . .

Azt beszélik, hogy egy rovott multu csalásai — millió.

Azt beszélik, hogy a gonoszok itt nem tudnak — hazudni.

Azt beszélik, hogy rubin, magyarul annyi, mint — agyag.

Azt beszélik, hogy a lelenceket már nem — zsarolják.

Azt beszélik, hogy bankett — csak uraknak való.

Azt beszélik, hogy sok ember jobban akarja érteni a politikát, mint a mesterségét.

Azt beszélik, ha valakinek öblös hangja van és nagy szája, — az már ur.

Azt beszélik, ha valaki a barátjának a lábából kiveszi a szálkát: akkor bottal kell érte ütlegelni.

Azt beszélik, hogy itt nem lakik — hóhér.

Azt beszélik, hogy aki tudatlanságból és gondatlanságból már embereket ölt, annak nincs helye — a börtönben.

Azt beszélik, hogy egyesek a lágytojást keményen eszik.

Vasuti menetrend.

Szombathely felé Jánosházáról

vonat indul

Reggel 8 óra 17 perckor.
Délután 12 » 13 perckor.
Este 7 » 43 perckor.

Ukk felé:

Reggel 5 óra 41 perckor.
Délután 2 » 51 perckor.
Este 6 » 40 perckor.

Bobárol Székesfehérvár felé:

Reggel 5 óra 02 perckor.
Délután 2 » 35 perckor.

Bobárol Celldömölk felé:

Délután 4 órakor és
» 5 óra 29 p.

Ukkról Tapolca felé Keszthely:

Reggel 7 óra 43 perckor.
Délelőtt 11 » 41 perckor.
Délután 3 » 40 perkkor.

Ukkról csak Tapolcáig:

Este 7 óra 27 perckor.

Gabona-árak.

— 1908 március 11-én —

Salsberger Rudolf ur jelentése szerint:

Buza	22·20 22·40	korona.
Rozs	19·— 19·60	»
Árpa	15·— 16·20	»
Bab	14·— 15·60	»
Tengeri	14·20 14·40	»

pr. 100 kgrm.

Igen csekély hozatal mellett, irányzat változatlan

Szőlőoltványok

szokvány minőségben 22 csemege, 28 borfajban, háromféle fajtiszta alanyon I. oszt. 180 korona 1000 darabonként. II. oszt. kis szépséghibával 90 K 1000 darabonként.

Készlet 419000 oltvány.

250000 vadgyökeres, Portalis, Solonis, Rup, Monticola, Aramon, Rup, Gansin 1. és 2. szám.

Kérjen árjegyzéket!

„VÁLLALATI SZŐLŐTELEP"
Billéd, (Temesvári-megye).

Nagy mellékkereset

Magas jutalékot

fizetünk olyan egyéneknek és vidéki ügynököknek, kik részvényeknek részletfizetésre való eladásával kivának foglalkozni.

Általános Bank részv.-társ.
BUDAPEST, VII., ERZSÉBET-KÖRUT 39. sz.

Szőlőoltvány!

Szőlővessző!!

A világhirű Delaware adja a legjobb bort; oltani, permetezni nem kell! Gyökeres 1000 drb. 100 kor. sima: 50 kor. Szőlőoltványok ezere: 140 kor. a legnemesebb fajokból. — Árjegyzék ingyen. — Rendelési cim:

SZIJGYÁRTÓ NAGY MIHÁLY
FELSŐSEGESD, (Somogym.)

Tévedés,

ha valaki azt mondja, hogy jobb kávét, vagy pedig olcsóbban tud kávét szállitani, mint

Fratelli Deisinger
fiumei cég
BUDAPESTEN
a királyi bérpalotában.

Cimbalmot

ne vegyen, mig

Reményi Mihály

a m. kir. zene-akadémia házi hangszer készitőjétől árjegyzéket nem hozatott **BUDAPESTRŐL, Király-utca 50.** Minden hangszerről árjegyzék külön-külön kérendő.

Eredeti svéd gyártmányu

Bolinders nyersolaj-Motorok és Lokomobilok.

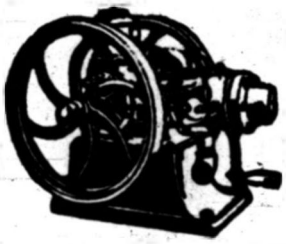

Legolcsóbb üzem már kis motoroknál is.

Költség 12 HP motornál évi 3000 munkaórára:

Bolinders nyersolaj mótornál nyersolajra ca. 1260 korona, Benzinmótornál adómentes benzinre ca. 2500 korona, Gőzgépnél szénre és fűtőre ca. 3000 korona.

Tehát a Bolinders motor ára teljesen kifizetődik az elért megtakaritásban.

Ca. 4,½ év alatt benzinmotorral szemben, ca. 3,½ év alatt gőzgéppel szemben.

Pénzügyőri ellenőrzés nincsen. — Kezeléshez nem kell gépész. — Könnyen kicserélhető alkatrészek. — Gyors üzembehelyezés. — Robbanás nyersolajnál kizárva. — Csekély hűtőviz-fogyasztás. — Önmüködő központi kenés. — Legjobb hajtóerő **bármely üzemhez.** — Nyersolaj-lokomobilokat cséplőgépekkel is szállitunk.

Referencziákkal, szakszerű felvilágositásokkal, ismertető prospektusokkal s ajánlatokkal díjmentesen szolgálunk

Schwarcz József és Társa, gépraktár és müszaki iroda. Motor osztály !!

BUDAPEST, Váczi-körut 26.

Táviratcim: USZÓ, Budapest.

Pénzkölcsön!

20,000,000 korona, áll rendelkezésre 1600 koronán felüli törzsfizetéssel biró **köztisztviselőknek, katonatiszteknek és napidijasoknak** kötelezvényre. **Váltó nem kell!** Megkeresésnél közlendő: életkor, törzsfizetés és szolgálati idő.

Jelzálog kölcsön:

földekre és jó helyen fekvő értékes bérházakra 4%-os 10—60 évig terjedő törlesztésre. Jutalék utólagos. Válaszbélyeg.

Országos Hitel és kölcsönző vállalat
BUDAPEST, VI., Izabella-utca 67.
Telefon: 101—28.

10,000 db. készlet. **Szegfű és Rózsa.** 10,000 db készlet.

SKORKA JÁNOS rózsa- és szegfű-telep tulajdonos ajánl direkt külországokból beszerzett **óriás virágu Rem. szegfűket** és nyakba nemesitett **bokorrózsákat.** E nagy készlet miatt egy ideig 30 százalékot engedélyezek.

Árjegyzék ingyen és bérmentve!

Több dijjal kitüntetett **nagy virágkötészetemben** mindenféle **csokrok, koszorúk** mélyen leszállitott árakon készittetnek. — **Tenyésztő** telepemről vágott **virágjaimat** és begyökeresedett cserepekben nyiló **rózsákat szegfűket, jácintokat** stb. a legolcsóbb napi árakon szállitom.

Sok nemes faju **szegfümagvaimról** szóló név-, árlappal készséggel szolgálok.

Skorka János

5 hold rózsa- és szegfű-telepe, B.-SZARVASON.

Nyomatott Dinkgreve N. könyvnyomdájában Gyulán.